

ויבנינו

במשנתו של כ"ק מרן רבינו שליט"א בדרכו של ר' אשר

דבר מערכת

למי יש פנס?
בין מְשִׁל לְמִשְׁלָל

אז מהי גאוה?
תובנות ב'דָּרָךְ'

"רבותי, א-ל-ו-ל-ו"
מְבַשְּׂרֵי אֶחְזָה

מי חותם בספר?
טור מיוחד

כשהוא מפנה עורף...
בְּעֶצְתְּךָ תִּנְחַנְּנִי

מהו הסוד של ה'הדר'?
שִׁיחַת מְרַעִים

הקבצן המתחזה
מְעַשֵּׂהוּ בְּאִמּוּנָה

די דקלומים!

אה?" ניסה לגרות אותי.
לא נכנעתי.

"וטורקיה, תראה מה זה?" זה היה כשקולות מלחמה ואיומים התחילו להגיע מהכיוון ההוא, "חשבנו השתקנו את איראן, והנה אנחנו מקבלים בפרצוף עוד כאב ראש".

למיטב זכרוני עוד לא התחלנו לסיים עם איראן, אבל לא היה לי כוח לתקנו. פשוט שתקתי.

"אוי", טפח הנהג על מצחו, "בטח כבודו קצת טרוד בדברי תורה, ואני מבלבלך את השכל עם פוליטיקה וזה..." והוא השתתק. ביראת כבוד. לחצי דקה.

"אז מה, מה כבודו לומד? כבודו כל היום בכולל? כמו הצדיקים של בְּנֵבְרֶק?"

"ברוך השם", עניתי, מאושש קצת יותר. "וואו, ישתבח שמו שאני זוכה לקחת אותך ברכב שלי כבוד הרב!"

עוד עשרים שניות של דממה. צפירה עזה לעברו של הולך רגל שהתפרץ מעשה שגרה אל הכביש.

זיעה של שלהי דקייטא ניגרה ממצחי כמפלי בנייאס בהפשרת שלגים, הידיים חישבו להישבר מכובד השקיות שנתלו עליהן, ואני, אברך כולל שלא יודע הזמנת מונית מהי - עשיתי זאת. עצרתי מונית.

הנהג, איש מסורתי טיפוסי ואדיב, נטל ממני את השקיות והכניסם אחר כבוד לבגאז', "אתה תלמיד חכם, אסור לך לסחוב!" ציווה ופתח עבורי את הדלת, אחר הגביר את המזגן לדרגת שלוש טורבו, כיוון את פתחיו לכיוון פניי המתקררים.

הייתי עייף ומותש, וכלל לא פנוי לשיחות על דא ועל הא. אבל הנהג? כל יומו היה לפניו.

הוא לחץ על הדוושה נינוח ורענן, הפעיל מונה, תופף על ההגה ושאל: "אז מה עושים, כבוד הרב?"

לא היה לי כוח אפילו להכחיש את היותי רב. אפילו לדקלם את הבדיחה הלעוסה על 'איני רב עם אף אחד' לא היה בסבלנותי. אז רק המהמתי.

"טראמפ עוד לא החליט מה הוא רוצה,

למי יש פנס?

החדר היה חשוך, אפל ורועש.

לא מצאתי את עצמי בתוך כל ההמולה הזו.

נכנסתי לתוך החדר, בפסיעות מדודות ושקולות, לא ידעתי מה יפתיע ויפציע מולי בפסיעה הבאה.

חוסר-אונים סוער כבש את נפשי. מתח בלתי שגרתי. מי יודע מהם הרעשים הללו? כה מפחידים, מרתיעים...

מה עושים!?

החושך - בשילוב רעשי הפרעושים והשרצים שממלאים את חלל החדר - מתערבבים לכדי בלבול אחד גדול שלא נותן לי להתקדם.

אבל אז צץ לי רעיון במוח:

שלפתי מכיסי פנס, שעוד איכשהו הצליח להבהב את זרקוריו האחרונים, והופ!

הקסם עבד.

לפתע כל הפרעושים שמילאו את החדר - ברחו כלא היו.

רק נפגש הנצנוץ על עיניהם והם ברחו בפחד מהחדר, ואילו אני נכנסתי ברגיעות ובשלווה אופיינית כזו.

ידעתי שאין לי מה לדאוג.

כולם נפלטו החוצה ושקט אפף את החדר.

כעת יכולתי לשבת, לסדר לעצמי שולחן ולהתענג!

כולנו נכנסים ל'חדר', לעולם הרועש והגועש. וכן, הבורא שולח לנו כאבים.

החיים מלאים במקרים כאובים ומייסרים.

אוי, טאטע! כמה אפשר לסבול.

אבל לא. הבורא ממש לא מתכוון לשלוח לנו כאב סתם.

הוא מחכה שרק נפתח לו לא יותר מחרך קטן בתוכנו - והכאבים כבר לא שם!

מעט מן האור - דוחה הרבה מן החושך.

ר' אשר היה אומר: "הבורא עומד ומבקש מאתנו 'מאכט מיר פלאץ און לאַזט מיר אַרײַן' - תעשו לי מקום ותתנו לי להיכנס".

הבורא רק רוצה שנגלה אותו כאן בעולם.

הדרך היחידה שנגלה אותו היא רק דרך החושך הזה.

רק דרך זה שנמצא את עצמנו שוב ושוב בחדרים חשוכים, מלאים בצרות וייסורים.

כי רק כך ניתן לו להיכנס.

ולא חסר יותר מנצנוץ אחד קטן בכדי שזה יקרה.

רק נצנוץ אחד קטן של אור, של חיבור לבורא - והכאבים כבר מיצו את עצמם.

"אז מה כבוד הרב, אולי תזכה אותי באיזו דבר תורה משהו? קצת לנשמה ככה?" ניסה הנהג, אבל לא היה במוחי איזו פיסת חידוש לומר לו כרגע.

"אולי בכל זאת? אתה יודע הרב, הלב צמא, חודש אלול, עוד מעט משפט!"

הנהג רק הוציא מפיו את המילה 'אלול' - ובמוחי הבזיק רעיון...

הרי, הרהרתי לעצמי, הנהג לא ישב מעודו בשיחת מוסה, הוא אינו מכיר את ה'וורט' הכי ידוע על ראשי התיבות של אלול. אני לדודי ודודי לי...

"יש לי בשבילך רעיון - משהו משהו!" ניסיתי לפתות את ליבו, שעה שפנה ימינה בנפחא פינת השומר.

"נו, כבוד הרב, בְּכָבוֹד!"

"אתה מכיר את שיר השירים?" שאלתי.

"בטח, בטח", השיב בהתלהבות, "שיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמֹה!" סלסל בידענות.

"יופי, אז תקשיב, יש פסוק בשיר השירים - 'אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי'. אתה יודע מה הפירוש?"

"בטח", המשיך האיש להוכיח ידענות יחסית, "השיר הזה הוא משל על עם ישראל והדוד - בורא עולם".

"יפה! אתה יודע היטב!" שיבחתיו.

"מה השאלה?" כמעט נפגע, "אני זוכר את זה משיעורי תנ"ך ביסודי!"

"עכשיו אתגר: נסה לחשב מהו ראשי התיבות של 'אני לדודי ודודי לי'".

מהמראה הקדמית ראיתי את מוחו מחשב. "אני זה א, לדודי - ל, ודודי לי... וואו!!!!" הוא עצר בחריקת בלמים, נרגש כולו, "אתה אמייתי כבוד הרב! זה ראשי תיבות - אלול! מדויק! לא יאומן, לא יאומן!"

הוא עצר בצד, לא מסוגל להמשיך. "כבוד הרב, זה פשוט עוצמתי! כאילו באלול, רגע לפני המשפט, בורא עולם אומר לנו - אל תדאגו, אנחנו קרובים, אני אוהב אתכם ואתם אוהבים אותי! וואו, זה כל כך מרגיע, זה כל כך מרגש! זה כל כך עוצמתי! כאילו, אני יכול לגשת לראש השנה בלב קצת יותר שמח, כי ה'דוד', בורא עולם - הוא זה שהולך לשפוט אותי!"

והוא לא נרגע. עד שהגענו אל מחוז חפצנו לא הפסיק האיש מלשבח את עוצמתו של הווארט - שלא נעים לומר, אפילו לא עצרתי לרגע להרהר על משמעותו מאז היותי נער בר מצווה...

"חזקת אותי כבוד הרב, זה היה פשוט במקום!"

י ניקוי ביבים במים

כן, אבל אני מרגיש כמו מנקה ביבים.

- נכון, הגוף שלנו עצמו, גרף רעי ועוסקים אנו בניקיונו מספר פעמים ביום.

כמו שמנקים את הגוף במים, צריך לנקות את המוח במים ואין מים אלא תורה.

כאשר עוסקים באותיות התורה, ולא דווקא בסיום מסכתות אפשר במזמור תהילים ובמשניות, אין מקום למחשבות זרות.

י בגד של גאווה

- בני היק, בין אם זה ראש הממשלה ובין אם זה עובד ניקיון, כל אחד תופר בדמיונו בגד גאווה ועוטה על עצמו. מה ששובר אדם הוא הפער בין הביזיון לבגד שעטה על עצמו. ראה במחשבות הזרות שרווחות במוחך שליחים מאת השם לפורר את בגד הגאווה.

אז תהיה אתה עצמך לפני השם. עם כל מחלצות גאווה שתשיל מעליך, תרגיש קליל וגמיש יותר...

י ר' אשר היה אומר:

- תכלית הופעתו - לעורר את האדם אל שורשו ולהעלותו לשורשן.

- מן המחשבות הזרות תקום עצת השם לקרב אדם אל עבודת השם.

- דווקא במקום קדוש באות מחשבות זרות, כדי שיכיר שפלותו ואז הוא מקושר בגדלות בורא ושורה עליו השכינה הקדושה.

- מחשבות זרות באות לאדם, דווקא בשעת התפילה כדי לתקן ולהעלותו. מתוך שאדם מכיר מציאותו האמיתית.

- עצה נפלאה להינצל ממחשבות זרות, על ידי תפילה וקריאת שמע מן הסידור לפני השינה.

י תופרים לך בגד תיקה?

"אמרו לי לענוק אליו, אבל כמה עוד אענוק? עד מתי? טאטענ?" - "בני יקירי, אני שלחתי לך אותם" - "הם פה בטביל מטרה, בטביל להיטאר אינלך" -

דו טיה מרתק ומפעלים בין ילד אובד - לאב מחבק

בחושך אפשר לראות את האור.

י הגאווה היא רק לבוש

- בני היק, וותר על המסכנות שסוחטת דמעות מעיניך. המחשבות ששוטפות את מוחך לא אתה בראת אותן. הן באות אליך כדי שתכיר שאתה קץ בהן והן אינן חלק ממך. אתה לא המחשבות שלך, הנשמה שלך טהורה. המחשבות אינן אלא לבוש, ובבחינתך אתה יכול לקוץ בהן. קשה לך איתן מפני שהלבוש הזה לא נאה לך. אבל אם תדע ששם אני נמצא אתך, משמעותן תשתנה.

י הכול מתחיל במחשבה

- המחשבות הזרות ששוטפות אותך זו המציאות שלך. אינך יכול לברוח מפניה.

האמונה שכל זה ממני ושאני אתך, תקרב אותך לתכלית שלך עלי אדמות. לך עם אמונה זו, ותמצא שביל במציאות שלך, גשר צר מאד.

עבור עליו עם הפחדים מפני המחשבות. צריך לפחד, כי כל מעשה שטות מתחיל במחשבה.

הכול מתחיל במחשבה, "במחשבה אתביריו כולהו".

י טאגה מלב שותה

הוא יושב על הסלע, בצל הפיקוס הענק, בוכה ופניו אדומות, שטופות דמעות.

"אני לא יכול יותר, הראש שלי מלא מחשבות רעות. אבא עד מתי? עד מתי?!"

מיום שבאתי לקהילה אני מדבר ומתחנן אליו, אבל שום דבר לא משתנה.

ספק מתגנב לליבי - אולי הבורא לא יכול לסלקן, חלילה.

אבל זה לא יתכן, הוא הרי ברא אותי ואת היצר הרע.

אז וודאי שזה רצונו. אז מה הוא רוצה ממני?

אמרו לי לצעוק אליו מהחושך שלי.

מה עוד אצעק?

אמרו לי שהוא נמצא אתי, בחושך.

אבא, די! בוא נצא ביחד."

י דווקא במקומות האפלים

- בני היק, למילים הללו אני מחכה: "בוא נצא ביחד".

אף אחד לא יודע ממני, כל אחד עסוק עם המסכנות שלו וחיינו אינם חיים.

בני היקר אני אתך, גם במקומות המטונפים, גם בנפילות.

אתה לא לבד. ודווקא במקומות האפלים תרגיש בנוכחותי יותר.

תערובת של מחשבות
מרתיעות ומעוררות אימה
מהחודשיים הקרובים
• נכנסים לתקופה רבת
מחשבה, הרהורים על
העבר ובקשות על העתיד
• האם נידרש לייחודים
גבוהים בשביל להגיע לשעת
השיא מוכנים ודבוקים?
או שלא...

האם נידרש
להעפיל
בחודש
הקרוב?

"רבותי, א-ל-ו-ל!"

זעזוע. רטט. צמרמורת.

מה?!

בטוח? אלול?!

בקושי-בקושי עכשיו יצאנו משמחת תורה...

אז כן, רבותי שוב הגענו לתקופה הזו, כמידי שנה.

בשתי המילים הללו שפתחו את המאמר, חלפו לי
כל-כך הרבה ציורים במוח.

אשמורת בוקר, סליחות, צדקה, תפילות, מחזורים
מתחלפים להם בקצב מסחרר.

אבל אני חושב שהשעה הכי נעלית, מרוממת,
מרגשת, מכוננת - היא דווקא שעת הנעילה.

תחשבו על זה: הרי משך כל התקופה הבאה,
הולכים להכין אותנו במגוון מסלולים, דרשות ושיחות
לקראת המשפט.

אויפן וועג • רסיסי אורה שפלקטור בהזדמנויות שונות • משפ"ק הרב אריה יייץ הי"ו

כל שלא נבנה בית המקדש בימיו - כאילו נחרב בימיו. וכי לא היו צדיקים במשך הדורות
שהיה בידם הכוח לבנות את בית המקדש?

אלא, 'ימיו' - הכוונה למידות של האנשים. עם המידות הרעות שטבועות בנו, על ידי
שנזכך אותם ונהפוך אותם לטובות - יבנה בית המקדש!

"אבל", תמיד אומרים לנו, "רגע השיא יהיה דווקא בתפילת נעילה!" ונכון. אי אפשר באמת לכתוב או לתאר את הרגשות ההומים בשעה זו.

בהחלט קרבת אלוקים, קרבה שלא ניתן בכלל לתאר. ובכן, "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל הֵשֵׁם אֱלֹהֵינוּ הֵשֵׁם אֶחָד" נזעק כולנו בקול, נמליך את מלך המלכים. הנה, הגענו לעבודה שכולנו מצפים אליה זה כמה וכמה. הנפש שמשתוקקת ומתגעגעת רוצה וחפצה לעשות את רצון הבורא. וכמובן, המבחן האמתי תמיד מגיע בשעת נעילה.

אז, גם אלו שלא היה להם כח להתפלל משך היום או כל השנה, לפתע אוזרים מתניים ומגיעים לתפילת הנעילה, אוחזים בידיהם במחזור מהודר, ננעלים סביב התפילה עד לסופה, ואז באה הזעקה הפנימית הזו: "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל הֵשֵׁם אֱלֹהֵינוּ הֵשֵׁם אֶחָד!"

כמיהה של נפש יהודית, מגיעה לפינטעלע שלה, אבל אז מסתיים לו הצום, כולנו נסחפים להמשך החיים העמוסים ואילו את הזעקה מותירים אילמת.

אבל, הסכיתו והאזינו לדקה הגדולה של הזעקה האמתית הזו של "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל הֵשֵׁם אֱלֹהֵינוּ הֵשֵׁם אֶחָד":

אחד - יחוד ואין משהו אחר. קורא נכבד, לא שאני מבין כה גדול, אך בוא וניכנס שנייה לעומקם של המילים שאנו הוגים:

כל מה שאני רואה סביבי: שולחן, כיסא, מנורה, כל האובייקטים שסביבי - כל החיות שלהם מגיעה מאלוקות, אלוקותו של השם אחד.

אחד ואין שני לו; אחד כלומר יחיד, אין עוד משהו אחר בעולם. אין עוד מלבדו!

זהו הייחוד הנורא והנשגב - שאליו כל אחד רוצה להגיע.

כעת מובן פשרה של הזעקה הגדולה:

"הֵשֵׁם אֱלֹהֵינוּ הֵשֵׁם אֶחָד". אחד, אחד, אחד.

אבל, אני עוצם עין ולרגע מביט

סביבי ואומר:

אשה, תעצור לרגע. איך מגיעים לדקה הגדולה הזו?

איך מגיעים לתכלית, לייעוד ולייחוד של שמו הגדול? איך?

בורא עולם, תראה את הרצון האמתי, את הזעקה בסופו של יום צום, אמנם ביום-יום אינני מצליח להתחבר כך, אבל.

אבל עכשיו אני רוצה שזה יהיה כל יום!

עד שהגיע אותו חבר ולחש לי לאוזן:

"אשר יקירי! אם תעזוב את המשרד שלך, תשתחרר מעול העבדות, תפסיק עם הרכישות שלך, תקום באשמורת עם דף גמרא, תישאר עם תפילין עד מחציתו של יום תוך כדי תענית, אז בוודאי תגיע לייחוד הגדול, תיחד את שמו יתברך".

האמת: הלוואי...

אבל אתה יודע, יש לי את הצרכים שלי, אני לא ממש בנוי לזה, לא נראה לי שבבית ישנו את רמת החיים אליה התרגלנו עד היום.

עזוב, אולי בגלגול הבא.

התחלתי לחפש תשובה ופתחתי את התפארת שלמה - עצה ממני: אם יהיה לך סבלנות של שעתיים - פתח את הספר הקדוש הזה בפרשת בראשית, הרעיון הראשון.

המשנה באבות אומרת כך: חֲמִשָּׁה קִנְיָנִים קָנָה לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, וְאֵלוֹ הֵן: תּוֹרָה קִנְיָן אֶחָד, שְׁמִים וְאֶרֶץ קִנְיָן אֶחָד, אֲבֵרָהֶם קִנְיָן אֶחָד, יִשְׂרָאֵל קִנְיָן אֶחָד, בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קִנְיָן אֶחָד.

בחמישה קניינים אפשר להגיע לייחוד שמו יתברך.

ומצאתי את עצמי מול הדברים שזעקו לי ואמרו: מי הביא אותך למצב שלך? למשרד שלך? לחנות? למחסן?

יש אחד, יחיד ומיוחד שהביא

אותך לשם. יש לו תוכנית בשבילך, כי אם זכית להיות מלומדי התורה, מהלוחמים המיוחדים - אז זכית לייחוד הכי גדול והכי מיוחד.

יען, תּוֹרָה קִנְיָן אֶחָד.

ואף גם זאת, גם אם לא זכית להיות מיושבי האוהל, אלא מתומכי הלחימה - דע נאמנה שאתה לוחם ישירות, כי אתה עושה את רצון הבורא, אתה עסוק בחסד ובמעשים טובים - אז זכית לייחוד הכי גדול והכי מיוחד.

יען, שְׁמִים וְאֶרֶץ קִנְיָן אֶחָד.

אחד ולא שני. כי אם לקחת את ההתנהלות לפי המזג שבורא עולם נטע בך ואתה מנצל את זה, דע נאמנה שזה הייחוד שלך - במקום הראשון.

אם תפיץ אהבת חינוך למען שמו באהבה - אז זכית לייחוד הכי גדול והכי מיוחד.

ואם תעשה טובה לאנשים, לאו דווקא למען שמו, רק סתם כי הטבע שלך אוהב לעשות כן ולכן ייחדו אותך והביאו אותך למצב הזה, ואתה משלים את תפקידך - אז דע נאמנה:

זכית לייחוד הכי גדול והכי מיוחד.

אל תסגור את המשרד, תמשיך ללכת בדרך שלך, כי זה הדרך שבורא עולם הביא אותך.

אתה לא סוג ב'. אתה סוג א'-א'!

כן, אשה, תעשה את מה שמתאים לך לפי האופי שלך, וברגע שהוא אתה עושה ייחוד נורא ונשגב.

כבנין בית הבחירה ועבודת קדשים!

משונה?!

כן, משונה למי שחושב הפוך. משונה למי שלא הולך בדרך שהרבי סולל ובונה. משונה למי שמתנהל משונה.

ועל כך אנו אומרים: "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל הֵשֵׁם אֱלֹהֵינוּ הֵשֵׁם אֶחָד!"

כַּיֵּהָבָה וְכַיֵּהָמָה לֹאִיָּהּ.

האם
אם
אחור
בחי
30, אן
בכל
אין
אחור
אין
70?...

בספר
אחור
אין

זהו. כעת זה כבר סופו:
ראש חודש אלול היה ביום חמישי ולמחרתו ביום שישי
שעברו עלינו לטובה.
מעכשיו, למשך חודש שלם, נשמע דרשות חזק, בכיות, תחינות, וכמובן: סליחות. הרבה סליחות.
משך חודש שלם אנו הולכים להתכונן לקראת היום הגדול, שאודותיו אין צורך להרחיב.
מי לא יודע מה מסמל ראש השנה?
מי לא שמע על המושג הזה?
מי לא מתכונן, מתחזק?
והאמת היא שכולנו מתכוננים לקראת משהו גדול, איום ומפחיד.
משפט, כף המאזניים, ימים שלמים של תפילות – כל אלו מתערבבים לכדי פחד אחד גדול.
אז רגע לפני שנאמר את הסליחות, נשמע את קול השופר המהדהד היישר לתוך הלב הנרטט – נעצור לרגע. ונתבונן.
אין צורך לחזור כבכל שנה על המצופה לנו בחודש הקרב ובא.
כן, הוא מלווה בפחדים, ביראה מהעתיד.
מאז ומתמיד לימדו אותנו על המשפט האיום והנורא, שמענו מילים מרתיעות, גדלנו על זה.
ואכן, ימים גדולים לפנינו.
האמרה שאולי הכי מתמצתת את היום הראשון של השנה הבאה, על שלל נספחיו, היא זו:
”אמר רבי יוחנן: שלשה ספרים נפתחין בראש השנה, אחד של רשעים גמורין, ואחד של צדיקים גמורין, ואחד של בינוניים.”
צדיקים גמורין – נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים;
רשעים גמורין – נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה;
בינוניים – תלויין ועומדין מראש השנה ועד יום הכפורים.
זכו – נכתבין לחיים, לא זכו – נכתבין למיתה.”
לכאורה, כל אחד שרק נתקל במשפט הזה – מרים גבה וחורש את מצחו קמטים:
מה?! צדיקים נכתבים לאלתר לחיים?!
נכון, נכון שהם עבדו משך כל השנה, אף הזיעו והפשילו מעצמם לא מעט.
אבל כל זה עדיין לא מצדיק את ה'פרוטקציה' שהם זוכים לה ביום הדין!
ככה? בלי משפט? בלי דיונים? מחשבות? צדדים, משהו?!

כדי שכל אכן אלפס
והרשעים, עלינו קודם כל להבין על מי אנחנו מדברים.
מיהו הצדיק, ומיהו הרשע?
השפת אמת, בפרשת נח, מסביר זאת כך:
הרבה דברים עוברים עלינו בחיים.
כל אחד בשלו, ואין צורך לתאר.
זה בהתמודדות היומיומית שלו, זה בכאבים שמפציעים אצלו חדשות לבקרים, זה בקשיים המוערמים עליו וזה במעברים הלא פשוטים.
האם ניתן לשרוד את כל אלו?
הרי כל אלו הם רשימה אחת – שהולכת וגדלה עם

השנים – של דברים שמאיימים להמיט אותנו ארצה.
האם ניתן בכלל לעמוד בהם?
אז כן.
יש דרך לשרוד אותם, והיא כה פשוטה:
להצדיק. להצדיק את כל מה שעובר עלינו.
נכון, זה קשה צורם וכואב – אבל זה טוב.
אם הבורא שלח זאת, הוא לא שלח זאת לחינם.
הוא מחפש שניצור איתו קשר, שנתחבר אליו.
וכדי שנתחבר אליו – אנו מוכרחים לעבור את מנת ההתמודדות שהן אלו המשיבות אותנו בחזרה אליו.
זה שמצדיק כל מה שעובר עליו, גם אם יגיעו מולו גלים שוצפים ורועשים – הוא יידע לעמוד מולן.
הוא יידע למצוא בהן את הנקודה הטובה, את הנקודה היחידה שעוד יוכל להרוויח ממנה משהו; את נקודת החיבור לבורא!
הוא, גם אם ייפול ויחטא, בכל זאת הוא נקרא צדיק.
ואילו יש גם את אותם שמעבר למתנס – הרשעים.
הם מרשיעים כל דבר.
גם את הנקודות הטובות שהבורא מאיר להם – הם נוטלים זאת לעצמם, תולים את כל ההצלחות לזכותם – ורק לזכותם.
לא מנידים עפעף לראות מהיכן ומי שלח להם את ההצלחה.
כך שגם את הטוב – הם הופכים לרע.
וכך הם מוצאים את כל חייהם רעים ומרשיעים את כל מה שנקרה לעיניהם.

ובענין בחזרה לספרים הנפשיים:
הצדיק לא מקבל פרוטקציה או משהו כזה. ממש לא!
הוא מיד נכתב על ספר החיים.
'חיים' – יכול גם להיות מוות, אך הצדיק יודע: גם אם אמות – לעולם לא אעזוב את הטוב, לעולם לא אעזוב את הבורא.
ואילו הרשע – גם הוא לא בטוח שנכתב בספר המתים באופן פיזי. אבל מה שבטוח הוא – הוא את חייו מאבד.
הוא עצמו, במו ידיו, גורם לעצמו לאבד את הטעם בחייו, כל דבר הופך לרע, מה טעם בחיים כאלו?
הוא יכול 'למות' בגיל 30 כבר ולהיקבר בגיל 70...
מה לו לחיות כשהחיים אינם חיים?
ואילו הצדיק?
בדיוק להיפך!
הוא יכול גם להיקבר בגיל 30 – אך את חייו הנפשיים, הרוחניים, החיים האמתיים – אותם הוא לעולם לא יאבד!
איך אמרו חכמינו?
'צדיקים גמורין – נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים' – הם חיים, הם לא צריכים לדאוג מהחתימה. הם כבר שם, בתוך הספר.
הם כבר מחוברים לבורא, הם חיים חיים!
ואילו 'רשעים גמורין – נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה' – גם אם יצלח את השנה הבאה ללא שייקבר – לא בטוח שהוא לא 'מת'...

בַּעֲצָתְךָ תִּנְחַנִּי

שׁו"ת עם המחנך הרב יהודה לייב פרוש שליט"א

כשהשאלות צפות. כשהלבול שולט - התשובה נמצאת

לאחרונה, אני מרגיש שהחבר מפנה לי את עורפו. היינו במסך שנים לא מעטות בגדר של יחסים מאוד קרובים בינינו. אך עד לאותו יום. פתאום אני מרגיש כאילו ונטכחתי ממנו. מהם הצעדים הבאים עלי לנקוט בכדי לשוב אליו כימים מקדם?

תשובה:

א. 'אני'

אמר הכותב: המשנה באבות אומרת: "הוא ה'ה' אומר (הלל הזקן) אם אין אני לי - מי לי; וכשאני לעצמי - מה אני; ואם לא עכשו - אימתי".

פירוש: אם אין אני לי - כלומר, אם אינך מתעסק בהכרת ה'אני' - מי לי - להביא לי בחינת טופח על מנת להטפח את התוצר המוגמר שהכרת עצמי אמורה להשפיע.

עוד נאמר במשנה "כשאני לעצמי מה אני", זוהי התופעה המורכבת בין אני לבין הזולת, חברי. ועבודת האדם בהתבוננות ובהתבודדות לגלות את הזולת דרך ה'אני', ואם אין אני לי להקדיש ימים ושעות בהתבוננות-התבודדות להכרת ה'אני', אין שום סיכוי לבנות ולקדם את התכלית הנרצה של 'לעשות רצונך אלקי חפצתי'.

ב. טעות

לזאת מוסיף הלל הזקן להתריע 'אם לא עכשו אימתי'. פירוש, אל תחשוב שיש מחר לאחר זמן, כך שניתנת אפשרות להמתין עד יבוא זמן ונצליח לגייס את הכלים

המתאימים - שאז יהיה שקוע בטעות של ממש ואם לא יתפוס את עצמו בהתבוננות-התבודדות העכשווית מי יודע לאיזו תכלית יגיע...

ג. הזולת

על פי עקרונות דברי הלל הזקן הנ"ל אנו מגלים שלתכלית הנרצית יש לעבור שלשה שלבים, האחד - אם אין אני לי מי לי: והוא הקדשת זמן ותוכן בחיפוש ה'אני', וככל שמקדישים זמן להתבוננות-התבודדות יש סיכוי לשעבד את מחשבות ליבנו לעבודתו יתברך, כאשר הרקע המוקרן עלינו הוא דווקא הזולת בבחינת 'או חבירו' או מיתותא'.

ד. לעצמי

אמנם המרכיב הנפלא של ה'אני' וה'זולת' יוצר מציאות אשר אין בדומה לה בכל חווית הקבוצות כך שאפילו בעלי חיים הפועלים על פי עקרונות אינסטינקט של רצון לחיות - מכל מקום בעלי חיים אלו קשורים זה בזה באהבת החיים.

לדוגמא: באחת הנסיעות של

כותב שורות אלו למירון עם מוה"ר אשר זיע"א, עברנו בקטע של היישוב כפר שמאי.

במהלך הנסיעה נוכחנו לראות איך שהפרות המשוטטות באזור עומדות בשולי הכביש וממתנינים שהנוסעים ברכב יפנו מקום לבעלי החיים לעבור מבלי שיינזקו.

מוה"ר אשר זיע"א שישב עם כותב שורות אלו בספסל הראשון הבחין גם הוא בתופעה, הפנה את תשומת ליבו והראה איך שהפרות עומדות בצידי הכביש וממתנינות.

ר' אשר אמר לי: "שים לב, גם בעלי חיים הפועלים לפי אינסטינקט לומדים להיזהר מכלי רכב העלולים להזיק. מה נאמר אנו, בעלי השכל המבינים את עצמם, בוודאי שראשית חובתנו להבין את עצמנו. בלעדיה אין שום סיכוי לעקור ממנוחים של דחפים וכדו' אל מונחים שכליים".

כאשר הדרך מונחה מהלל הזקן על פי היסוד שחובתנו היא - חברותא אך אין חברותא רק באופנים ובתנאים של 'אני לי' ומשם להגיע לאחדות, כמאמר המשנה: 'כשאני לעצמי מה אני, ואם לא עכשו אימתי'...

כאב: הר"ל פרוש

אויפן וועג • רסיסי אורה שגלוקטן בהזדמנויות שונות • משב"ק הרב אריה ייזיץ הי"ד

חבר שאל את ר' אשר: "מדוע אינך מתפלל ב'נץ' הנה, תראה אני מתפלל בכל יום בנץ, על פי ההלכה והגדרים!" ענה לו ר' אשר: "נכון, אתה אולי תקבל גן-עדן מושלם, אך אני לגן-עדן שלך לא רוצה להיכנס"... כי אם היה מקיים את כל המצוות מתוך שלמות - האגו היה צומח, ואילו הבורא היה, כביכול, נעלם מחייו...

מתפלל
הנץ?

הרה"ח יעקב הלל קליין הי"ו

1

אנצ'טא מילא בבראשית שנתקק
בזכרון ותווה אותך.

זוכרני כשהייתי בישיבה קטנה ושחתי לפני הרבי
אודות הרצון להגיע לשלמות בחיים.
בהתייחס לכך שמדובר בבחור בגיל שכזה, זה
אכן היה טבעי לחלוטין.
בגיל הזה, כשהחיים עוד לפנינו – כפי שנוהגים
הזקנים לומר לנו, אנו שואפים למלאות הכול
בשלמות נוצצת, כזו שתמלא את חיינו בסיפוק
אדיר.

שיתפתי את הרבי בקשיים שיש בדרך, וכמובן,
איך לא: מדוע אחרים כן מצליחים? למה יש בחורים
בישיבה שהם תמיד מצליחים בלימוד ובעבודת
השם?...

ואת התשובה שהרבי אמר לי אז לעולם לא
אשכח. זו הייתה התשובה שאולי שינתה לי את
כיוון המחשבה והתחלתי להבין, שאכן יש כאן
משהו שונה.

"מי שנמצא בספינקא שייך למחלקה פנימית",
שח לי הרבי...

במחלקה ההיא נמצא מוצרים ונופים שונים
מאשר בעולם הכללי: עוברים בה מעברים, נכשלים,
קמים ושוב נופלים, ולא מתיאשים וקמים שוב...
פשוט עובדים את הבורא ממקום כזה; נמוך,
שפל וחסר ישות עצמית.

אלה שתמיד מצליחים דווקא בעבודת השם -
הם שייכים למחלקה אחרת בעבודה.
והכול בסדר. כל אחד - בשלו.

נמחלקה הפנימית

2

שיני תפיסה שהרבי לאור אותך - בשונה
מהסתכלות הרגילה על בני אדם.

אם ניתן
להשים
את הדגש
המרכזי
שה'דדך'
מוסיפה,

כן, זה אני

נוכל
להצביע על
העיקרון
של 'לך'
דומיה
תהילה.

השינוי לא מתחיל אצל השני או
אצל הציבור. הוא מתחיל במקום
אחד: אצלך...

אם זה בווארט הידוע שהרבי נוהג
לחזור עליו:

קודם כל נבקש 'עלי', לאחר מכן
'על כל בני ביתי', ולאחר מכן 'ועל כל
ישוראל עמיה'.

והן מהווארט שהרבי אומר באופן
תמידי על שלושת הגלויות (גלות
פירושה הרחקה וניתוק האחד מן
השני, ש"ו):

בין יהודי לגוי; בין יהודי ליהודי; ובין
יהודי לעצמו.

והגלות הקשה מכולן היא זו
האחרונה.

כי כשאתה לא מחובר לעצמך זהו
האסון הגדול ביותר.

אפשר להגיע לכדי האשמות,
מציאת הפסול אצל השני - העיקר לא
להודות בכישלון שלי...

אולם ברגע שאתה עצמך מצליח
לחשוב על כך ולחיות מתוך מודעות
שכל הגלות שלך היא בעצם בתוך
עצמך - אתה תהיה מסוגל לפתור את
יתר הבעיות סביבך, או לכל הפחות
לשנות את ההסתכלות עליהם.

אויפן וועג • רשימי אורה שצלקטור בהזדמנויות שונות • משב"ק הרב אריה רייזי הי"ו

בביתו ונהגה בתורתו. בשביל למלא את
הבקשה הזו, עלינו לעמוד ביעד נוסף:
לחזות בנעם.

שהבורא, מלבד זה שנשב בצילו -
גם יתענג ויהיה לו 'נעם' אתנו: שיוכל
להתענג וליהנות מהלימוד שלנו,
שנתחבר אליו דרך הלימוד ושחלילה לא
נזקוף את הלימוד לזכות עצמנו...

כולנו מבקשים בימים אלו מהבורא
בקשה אחת: "אחת שאצתי מאת השם
אותה אבקש: שבתי בבית השם כל ימי
חיי לחזות בנעם השם".
לכאורה, אין כאן 'אחת', יש כאן
שתיים! גם לשבת בביתו, וגם לחזות
בנועמו!

אך האמת, שהבקשה שלנו היא אחת:
לשבת בבית השם. אך לא מספיק שנשב

איזה
נעם!

3

מה ה'דרך' מוסיפה לנו מאקשר האקטואלי?

ומה אומר הרבני?

בכללותה, ה'דרך' היא מאוד אקטואלית ורלוונטית לחדשות היומיום.

בפרט בזמנינו אנו שההתרחשויות סביבנו אינן פוסקות לרגע.

השיח הציבורי משתנה בקצב מסחרר ביותר. זה התחיל בנגיף הקורונה, התגלגל היישר לאסונות, ומשם אנו עדיין מצויים בעיצומן של מלחמות על הארץ, ל"ע.

תמיד כאשר אני פוגש אנשים ומשוחחים בקשר לדברים אלו, הדבר הראשון שאומרים בהקשר לכך הוא: "מה הספינקא רבי אומר על כך? מה דעתו בעניין?"...

ואכן, דווקא בעניינים האקטואליים הללו הרבי מנגיש את ה'דרך' של רבותינו הקדושים תלמידי הבעל שם טוב, ועד לדורנו אנו - מר' אשר זיע"א, ומתאים זאת גם לסיטואציות מורכבות בזמנים שלנו בשפה נגישה וברורה השווה לכל נפש.

תמיד נוכל לשמוע את דעתו - איך שהוא לוקח כל דבר לעבודה פנימית ומה זה קשור אלינו, מה א-נ-ח-נ-ו צריכים ללמוד מכך.

5

עצמאק nee מערת מהרבי ותלונה אותך כרעים מאתרים.

הגיע למקום הנכון

'ואהבת את השם אלוך' - שלא יהיה לבך חלוק על המקום'.

בדרך כלל 'המקום' הכוונה היא לרבונו של עולם.

אבל הרבי מקאברין כותב שכשאתה נמצא במקום מסוים שאולי לא הכי נוח עבורך, או שאתה לא שלם עם עצמך עם המימוש העצמי שלך - עליך לדעת שזה - דווקא זה - 'ואהבת את השם אלוך'.

אם המקום הזה מעצבן, מרגיז, מכעיס, מכאיב, צורם, מקשה על החיים, אל לנו לברוח מהמקום ההוא. אסור לנו לחלוק על המקום. כי זה המקום ש'המקום' - הבורא שם אותך כדי שתעבוד אותו, לא חלילה לחלוק על המקום...

4

מרוק השם היום יש הרבה דרכים מלפנינו אמנה. מה הנקודה שה'דרך' מוסיפה?

לר. דומיה. תהלה.

אם ניתן להשים את הדגש המרכזי שה'דרך' מוסיפה, נוכל להצביע על העיקרון של 'לך דומיה תהלה'.

כוחה של השתיקה והדומיה לתת עצירה וחשיבה כשיש סערת רגשות ובלבול מחשבות מסחרר.

זוהי תוספת נופך אדירה ביותר: לתת דומיה לבורא, שתיקה של הכנעה מתוך הכרה שהרבונו של עולם עושה הכול ואני מבטל את עצמי אליו, ולא לתת לרגשות השוצפות ולהאשמות-עצמיות והאשמות על אחרים לבלבל ולקחת אותי למקומות אחרים. אלא לחיות רק עם אמונה פשוטה, כמשמעו.

לחיות את ההווה, לשמוח בחלק שלך, וכן, זה כולל גם שמחה בחלק הרוחניות, כפי שכותב הפרי הארץ.

6

לסיק מה המסר שלך למחורי הממרות?

להפנים!

מידי תקופה ותקופה לשמוע איזו נקודה שהרבי אמר ונגעה בך בנפש, אם זה במעברים איתם אתה מתמודד ממש בתקופה ההיא ואם זה סתם כתובנה לחיים.

וכן לאמץ אחד מהמכתבים מר' אשר שחזק אותך, ולעבוד על זה ולעבד זאת ולשנן שוב ושוב לעצמך - אך העיקר הוא להפנים את המשמעות.

הרבי תמיד אומר על כך שאנו שומעים לפעמים ווארט מרתק או מהלך יפה ב'דרך' - אנו מחפשים מיד איך להעביר אותו הלאה וללמד אחרים...

הרעיון הוא בעיקר הפנמה עצמית ועבודה פנימית, כמו שהרבי תמיד שואל אחרי שיעור או טיש: "נו, עם מה יצאת?"...

שנללסטו בהזדמנויות שונות • משב"ק הרב אריה לייזר הי"ד

אויפן וועג •

'יוסף דעת' - יוסיף מְאֹב, אומרים לנו חכמינו. אך האמת, אמר הרבי, זה גם הולך על הפוך: 'יוסיף מְאֹב' - יוסיף דעת. משום שאם ננצל את הדעת להעצים את הידע האישי שלנו - זה רק יגרום לעוד כאבים ודאגות. אך אם נלך בכיוון של ידע - חיבור לבורא, הרי שכל כאב שנחווה בחיים רק יקרב אותנו עוד ועוד אל הדעת, זו האמתית!

מחלבות
הנאבים

מי אתה, קבצן מתחזה?

שני אנשים שמוטחים לטני צדדים // גביר אחד שמטלה את עצמו משך תקופה ארוכה
// וקבצן אחד שמנפץ לו את אשליית חייו ומציב מולו את המראה האמתית

|| פרק ראשון ||

בכל יום, בשעה הקבועה

"אווה, היום הוא הקדים", כבר זיהיתי את הנקישות הדלות על הדלת.

לא הופתעתי כלל לראותו עומד בדלת, כמידי יום.

"מה קרה היום?" ראיתי את פרצופו נבוך, כמעט כבכל יום.

הלה הסביר לי את נסיבות ביאתו המוקדמת, שבמקרה נסבו אודות יציאה מוקדמת בשעות הערב.

כבכל יום, ניגשתי אל מגירת העץ הישנה שלי, שלפתי מתוך חפיסה מגוהצת שטר ירוק והגשתי לידידי המתדפק.

זה למעלה משלוש שנים בהן אנו נוהגים כך.

מסכן - תמיד אני אומר לעצמי כשאני שומע את הנקישות על הדלת - מה הוא אשם שמזלו לא שפר עליו? לכן הוא אמור לסבול? ממש לא!

אז החלטתי שאני נוטל אותו כפרויקט אישי שלי.

השקעתי בו, טיפחתי את מראהו החיצוני, ואל דאגה, גם בפן הנפשי לא העלמתי את ידי. שלחתי אותו למטפלים מהשורה הראשונה,

שיעורים ושיחות עומק, הדרכות וטיפולים, הכול בכדי שירגיש קצת יותר טוב בחיים. שיוכל ליהנות גם הוא מהחיים. מה הוא שונה ממני?

כך שלא יעבור כמעט יום אחד - למעט ימים חריגים - בהם הוא לא יופיע על אסקופת ביתי ומבוקשו בפיו.

וכמובן, אני אף דואג למלאות את שליחותי על הצד הנחשק ביותר. בכל פעם שהוא יקבל את מנת מעותיו היומית, אף אוסיף לו עידוד ומילים טובות שיחלחלו - כך אני מקווה - אל תוך נימי נפשו.

♦

|| פרק שני ||

הלב נמשך ליר שמאל

"ונאמרה... אחד ושמו אחד". אני מקפל את תפילי, כשלפתע זבולון, שרכש את מקומו בבית הכנסת השכונתי בשורה שמעליי ובכל יום דואג שלא אשתעמם בעת קיפול הטלית והתפילין, מסתובב לאחור ופניו משדרות כעס.

"אתה יודע, ר' שמעון מה שמעתי?" הוא אומר זאת בדרמטיות כזו שסוחפת אותי לבאות.

"אל תשאל. בטח אתה מכיר את

אותו קבצן שמידפק על דלת ביתך. "נו, זה שבא כל יום בשעות הערב, כן?"

"בטח, בטח", הוא אילץ אותי להגיב כשקו הקיפול של הטלית נעוץ בין שפתיי, מחפש את קצוות הטלית.

"ובכן, לא תאמין! - - -"

בדקות הבאות הוא גולל בפניי יריעה ארוכה ומונולוג צורם ביותר על חייו של ה'קבצן' שאימצתי לעצמי.

ממש לא - הוא אמר לי - הוא כלל לא מסכן, גם לא קרוב לשם.

"ובכן, לבטח שמעת על הקרקע ההיא שנרכשה בסכום אסטרונומי, נכון?"

"בטח. נו, אמרו על אחד מקנדה, אנונימי לחלוטין שקנה אותה. מה לו ולי?"

"אה, אז יש לך עם אותו 'אנונימי' הרבה. אגב, אתם נפגשים מידי יום..."

משהו החל להירקם בתוך מוחי.

"והאירוע הגרנדיוזי שמתוכנן להיום בעוד שבוע? שמעת על הספונסר?"

"אתה לא רוצה להגיד לי ש..."

"כן-כן. ניחשת נכון. לא פחות ולא יותר, אותו מתחזה מחזיק תחתיו נכסים חובקי ארצות, מקים גורדי שחקים בלב

אויפן וועג • רשמי • שגלסון בהזדמנויות שונות • משב"ק הרב אריה רייזן הי"ד

דוד המלך אומר בתהלים "פרחק מזרח ממערב הרחק ממנו את פשעינו".
מהו המרחק ממזרח למערב?

כלום, סך הכול לסובב את הראש לכיוון השני...

והמרחק הזעיר הזה - הוא המרחק שלנו מפשעינו...

מזרח
מערב

היעודה, מתייצב לו המסכן, הדלפון העלוב, על דלת ביתי ומשחק אותה! משחק אותה כאילו ואין לו איך לסגור את החודש".

"ובכלל, לאחר מכן כשאתה מודה לי מעומק ליבך על התרומה ההגונה כאילו הצלתיך כעת מגל ים מרתיע, מהיכן אתה שואב את העזות הזו?!", הלבשתי את כובעו של המשורר הלאומי.

הלה ברח משם בפחי נפש. כולו בוש ונכלם – אבל אני ידעתי: זה מגיע לו, וביושר.

מה הוא חושב לעצמו? שיוכל לשחק ולרקוד על שתי החתונות?

♦
|| פרק יב ||

הלב נמשך ליר ימין

שוב: "ונאמר... השם אחד ושמו אחד". אה, לא להאמין שעבר יום – מחשבה חוצה את ליבי תוך כדי קיפול הטלית והתפילין.

"גוט מארגן, ר' שְׁמֶעֶן", הפעם היה זה משולם שקטע את רצף מחשבותיי.

"תקשיב, שמעתי עליך דברים מופלאים ממש. ואת האמת אומר לך, ר' שְׁמֶעֶן, תמיד ידעתי ושמעתי על מעשי החסד שאתה דואג להרבות בעיה. אבל עד כדי כך – לזאת כבר לא האמנתי!

"לא האמנתי שאתה מחזיק את אותו מסכן. אני שומע שיש לכם קביעות וסדר כבר; דפיקה, נתינה – ועולה על הכול היא מילת העידוד שאתם נוסכים בו. אה, ר' שְׁמֶעֶן, מה אומר לכם, אבל אתם ממש-ממש גומלי חסדים. אני אפילו לא

"שיתבין, ר'
שְׁמֶעֶן, הוא
נולד לתוך זה!
הוא נולד לתוך
בית שקירותיו
מקולפים,
בחורף היצינה
כבר חדרה לתוך
גופו כשיעור
הונה במיטת
התינוק"

מתחמי העסקים המרכזיים בעולם. הוא שותף שם במלוא מובן המילה!" "ואת כל הכסף מהיכן הוא עושה?

"מהמסכנות, מהנזקקות אותה עוטה – כשהוא יודע שאיך שרק יפנה מדלת ביתך – יתיישב ויעקוב אחר מדד הבורסה..."

חשבתי שהקרקע נשמטת מתחת רגליי.

תחילה מיאנתי להאמין לו. וכי למה שיעלה בדעתו של אדם עתיר נכסים וכספים להשתעשע ולעשות ממני צחוק?!

יעברו עוד כמה עובדות מוצקות, ומספר הפרכות שייפלו ארצה – ובאופן אוטומטי מצאתי את עצמי בצד השני.

בשנת הצהריים הבאה, לא הצלחתי לעצום עין.

המחשבות שלי נתפסו ונכרכו סביב אותה דמות, סביב אותם עיניים רחמימיות, אותו מבט שובה לב, אותם בגדים מרופטים, אותה 'תודה' כאובה ומצמררת.

♦
|| פרק יג ||

השפלה במפתן הדלת

"תגי, אתה לא מתבייש?!", עברו מספר שעות בהם הצלחתי למדוד ולשקול את מילות החרפה אותם הולך לספוג השחקן המקצועי. כבר חיקיתי לנקישות הדלות והמסכנות הללו מעבר לדלת.

"ככה לעבוד עליי? אתה בונה לי סיפורים על לילות קרירים, על כיכרות לחם מעופשות, על בגדים שנפרמים – כשבתוך הנפש שלך אתה כבר סוגר את פרטי העסקה הבאה?"

כינסתי את כל כישורי הרטוריקה שלי לאסיפה דחופה: "בכל יום, בשעה

אויפן וועגן אַרץ שְׁלֵקטן צוהזדמנויות שוונות • מַשְׁבֵּ"ק הָרַב אַרְיֵה לֵיב'ס הִי"ר

אם כאשר מדובר בעבירות, אומרים לנו חכמינו כי "אם עָבַר וְשָׁנָה בָּהּ נַעֲשֶׂה לָהּ כְּהִתְר" - משום שבכל פעם שנופל בעבירה הוא הולך ומתדרדר, בטח ובטח כשמידה טובה מרובה על מידת הפורענות. יוצא אפוא, כי בכל פעם שהתגברנו על הכאב - ההתגברות הזו נותנת לנו כוח גם לפעמים הבאות. אז נכון, בפעם הראשונה יהיה קשה להבליג ולהתחבר לבורא, אך בפעמים הבאות - הדבר ייפך לקל יותר ויותר.

לַחַד
יִתְרָה פֶּלֶא

נכון, נכון שמצד הצדק אתה צודק במלוא מאת האחוזים. אבל אבל אם אתה חי בשפלות אמתית וכנה – תמשיך לתת מידי יום את הצדקה.

כי מדוע לך להסתכל על התוצאה, על הקבצן? תסתכל על עצמך!

תבנה את הנפש שלך!

אם היה יהודי זה חי בשפלות אמתית – היה עליו לדעת כי דווקא המעשה היומיומי הזה בונה את נפשו, מיישר אותה ומחשל אותה. מקלף ממנה עוד שכבה של אגו עצמי.

אבל ככה לבזות יהודי? על מה, על כסף?!

האם שווים היו הביזיונות ועגמת הנפש שחווה אותו קבצן – בשביל מספר המעות ש'אתה' נותן בכל יום?!

ובכלל, אתה לא זה שעזרת לו. אתה סך הכול שליח, 'מגלגלין זכות על ידי זכאי'.

עליך להודות בכל רגע על הזכות שניתנה לך. ובמקום זאת, אתה רק שומע מילה – וכבר שורף ושוכח מתפקידך?!

"אך אל דאגה", הוסיף ר' אשר את נימוקו, "המקרה הזה רק עזר לך. הנה, הבורא הראה לך שאתה לא זכאי ואתה לא בעל צדקה. כשאתה רוצה – אתה גם יודע להוריד ולהשפיל אנשים בדיוק באותה המידה כפי שאתה יודע להרים אותם..."

הכול יהיה שווה רק בכדי שאכן, תכיר שלא אתה זה שנותן.

יש אחד, יחיד ומיוחד ששולח לך את התפקיד...

|| פרק חמישי ||

הרטה אמתית

לאחר מספר שעות כבר הבנתי שהוא על דלת ביתי כבר לא ידפוק היום.

משכך, רצתי לעבר הבית הרעוע שבפאתי העיר – ומצאתי אותו שם.

איך שרק ראיתי את פניו הנפולות, פרצתי את דלת ביתו ונפלתי על פניו.

ביקשתי את מחילתו, התוודיתי בלב שלם על מעשי הנפשעים.

אפילו להאשים את זבולון שהיטה את מחשבותיי לרעה עליו לא היה לי כוח.

רק רציתי שימחל לי. באמת שהחרטה יצאה מלב שבור, סדוק וקרוע לגזרים.

לאחר דקות אחדות כבר מצאתי את עצמי מחוץ לבית – כמובן לא לפני שהשארתי על שולחנו הדל חפיסת שטרות מגוהצים כפיצוי על המקרה המזוויע מצידי – כשהלה מחל לי בטוב ליבו.

הסיפור מרטיט. אנו רואים כיצד יהודי שומר ומקפיד על מצוות הצדקה כבבת עינו, וכאשר מבין שמעל בה – לא ינוח ולא ישקוט עד שיתקן את הפגם.

אבל – וכאן מגיע האבל הגדול – ר' אשר הסביר כי בכל זאת שגה היהודי.

כי אם היה חי בשפלות – מי הוא שיוכל לשמוע או לשפוט את הקבצן?

נכון, אז שמעת שהוא נוכל, ואז מה? וכי אתה הוא זה שיצרת את הכסף?

יודע אם אתה מבין עד כמה! עיניו ננעצו בי בשעה שהתחיל למנות בפניי – שהתחילו לשדר סחרור ובלבול – את סיפור חייו המזעזע של אותו קבצן.

"שתבין, ר' שמעון, הוא נולד לתוך זה! הוא נולד לתוך בית שקירותיו מקולפים, בחורף הצינה כבר חדרה לתוך גופו כשעוד הונח במיטת התינוק; בקיץ פלגי זיעה כבר נטפו ממצחו עוד בהיותו ילד צעיר מממש, קרני השמש ניתצו היישר על פניו של הפעוט.

"מזלו מעולם לא שפר עליו. תמיד יצא כשידו על התחתונה. ואם תהיה מדוע לא ניסה לקום ולעמוד על רגליו, אני כאן בשביל לבשר לך:

"לא אדוני. הוא ניסה גם ניסה. קם ונפל, קם ונפל, עד שהתייאש. הוא מעולם לא החזיק מעמד יותר מידי. אוי טאטע, ליבי יוצא מרחמים עליו."

התיישבתי על הכיסא. פניי החווירו כסיד. לא הבנתי היכן אני נמצא בתוך המטוטלת הזו. מה קורה אתי?

יכול להיות שביישתי מסכן בשעתו הקשה? יכול להיות שגרמתי לכל הכספים שאכן נשלחו בשביל לעזור ליהודי – לרדת לטמיון? ככה שרפתי את המצוות היומיומיות שלי כשביזיתי אותו בדלת אתמול?!

♦

י"ל על ידי

מערכת 'משנת רבינו'

להצטרפות לרשימת התפוצה, וכן לפרטים והארות:

sh035702728@gmail.com

כל הנכתב בירחון זה מפי רבינו שליט"א, הינו על פי הבנתם של הכותבים בלבד!